

Sygn. akt VI Ka 6/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Andrzej Tekieli (spr.)

Protokolant Urszula Kołodziej

po rozpoznaniu w dniu 20.02.2015r.

sprawy P. B.

obwinionego z art. 92 lit. a kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sąd Rejonowy w Zgorzelcu

z dnia 17 września 2014 r. sygn. akt II W 763/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego P. B.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty w kwocie 50 zł za

postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI Ka 6/15

UZASADNIENIE

P. B. został obwiniony o to, że w dniu 14 lipca 2013 roku około godz. 13:05 w B. kierując samochodem m-ki S. nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h (77/50),

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 17 września 2014r. w sprawie o sygnaturze akt II W 763/14:

I. uznał obwinionego P. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art.118 § 1 k.p.s.w. w związku z art. 627 k.p.k. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 zł i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. ze zm.) wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł (trzydziestu złotych).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że obwiniony jadąc drogą (...) wjeżdżając do miejscowości B. jechał z prędkością 77 km/h tj.

przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h, mimo, że w świetle zebranego materiału dowodowego ustalenie to jest wadliwe, nadto wątpliwe i powinno być rozpatrywane przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku u mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że pomiar samochodu kierowanego przez obwinionego został dokonany przez Funkcjonariusza Policji – J. D., podczas gdy z zeznań obwinionego i świadka I. B. wynika, że zarówno pomiaru, jak i zatrzymania dokonał Funkcjonariusz Straży Granicznej – S. J. (1), a zeznania samych funkcjonariuszy w tej kwestii są niekompatybilne i same przez się generują wątpliwość, która powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

3) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że pomiar okazany obwinionemu dotyczył Jego prędkości, podczas gdy brak w aktach sprawy, a wnioskowanych przez obrońcę dokumentów potwierdzających taki pomiar, mimo, iż miernik prędkości (instrukcja obsługi tego urządzenia strona 7) posiada urządzenie do gromadzenia danych i oprogramowanie, a więc żądane dane były możliwe do uzyskania po uprzednim skorzystaniu z usług informatyka. Brak przedstawienia tych danych mimo technicznej możliwości, powinien być traktowany jako nieudowodnienie tezy oskarżenia. Nadto pomiar był wykonany bez użycia podpórki co jest niewskazane, gdyż może być przyczyną wykonania pomiaru nieprawidłowego. Ponadto urządzenie ultralyte nie spełnia wymogu ustawodawcy określonego w § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych – takiego jak identyfikacja pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana, bowiem **miernik prędkości nie identyfikuje pojazdu w sposób obiektywizowany, a tylko w sposób subiektywny**, co stwarza wątpliwość, która powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

4) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że pomiar okazany obwinionemu jest pomiarem prawidłowym podczas gdy, został on wykonany przez osoby nieprzeszkolone do wykonywania takiego pomiaru, nadto pomiar był wykonany bez użycia podpórki na ramie, a brak usztywnienia ręki może doprowadzić do zawyżenia wyniku pomiaru, bądź zmierzenia innego pojazdu, zwłaszcza biorąc pod uwagę ukształtowanie terenu na którym pomiar był wykonywany, ustalenie to jest najmniej wątpliwe, więc winno być rozpatrywane przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

5) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że Funkcjonariusz Policji J. D., posiada odpowiednie przeszkolenie do wykonywania pomiarów prędkości, podczas gdy Funkcjonariusz ten odbył szkolenie 1996r, a więc przeszło 18 lat temu, nadto na zupełnie innych urządzeniach, również samo zapoznanie się z treścią instrukcji nie jest dowodem na posiadanie umiejętności prawidłowej obsługi tego urządzenia, co stwarza wątpliwości, które powinny być rozpatrywane przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

6) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że pomiar był wykonywany w terenie zabudowanym, podczas gdy brak w aktach sprawy obiektywnego dowodu, który pozwoliłby poczynić takie ustalenia. Pomiar nie został udokumentowany, pogląd ten opiera się wyłącznie na subiektywnych odczuciach funkcjonariuszy, którzy nota bene nie potrafili określić, w jakiej odległości od znaku – teren zabudowany przeprowadzali kontrolę i z jakiej odległości mierzyli prędkość, w związku z tym ustalenia faktyczne oparte na ich twierdzeniach, przy jednoczesnym braku możliwości weryfikacji pomiaru generuje wątpliwość, która powinna być rozpatrywana przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

7) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, że świadek I. B. namówiła obwinionego do nieprzyjęcia mandatu, podczas gdy z zeznań obwinionego i jego matki w sposób rzeczowy można wyartykułować przesłanki nieprzyjęcia mandatu przez obwinionego.

8) Naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku – art. 8 k.p. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez uznanie zeznań świadka I. B. za niewiarygodne tylko ze względu na fakt, że w miejscu zatrzymania zachowywała się w sposób niestandardowy, a nie oceniając jej zeznania w sposób obiektywny i wszechstronny.

9) Naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku – art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez uznanie zeznań obwinionego za niewiarygodne, podczas, gdy zeznania te były na każdym etapie postępowania konsekwentne. Obwiniony zakwestionował wynik pomiaru prędkości i to stanowisko konsekwentnie utrzymywał w toku całego postępowania. Dodał, iż zbliżając się do terenu zabudowanego był uprzedzony o wykonywanej kontroli prędkości pojazdów, będąc na wzniesieniu widział radiowóz i Funkcjonariusza, co nie było kwestionowane przez oskarżenie jak również przez Sąd orzekający. Dostosowywał prędkość do obowiązujących na drodze ograniczeń. Dlatego uważa, iż pomiar nie dotyczył jego samochodu, albo był wykonany przed obszarem zabudowanym, bądź wykonany nieprawidłowo, a twierdzenia przeciwne nie zostały udowodnione przez oskarżenie.

10) Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku – art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k., i art. 4 k.p.k. w zw..., poprzez uznanie zeznań świadków J. D. i S. J. (1) za wiarygodne, bowiem jako Funkcjonariusze Policji i Straży Granicznej nie są zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy, podczas gdy, wynik sprawy dotyczącej obwinionego jest również oceną pracy tychże Funkcjonariuszy i Ich kompetencji, poprzez weryfikację wykonanego przez Nich pomiaru pod kontem poprawności, legalności i pewności, co ma wpływ niewątpliwie na wynik sprawy.

11) Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w. poprzez wadliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sprawie, według której to oceny obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie winy obwinionego oraz ukształtowanie swojego stanowiska na podstawie tylko części materiału dowodowego ujawnionego w sprawie, oraz w sytuacji braku bezpośrednich i obiektywnych dowodów przemawiających za taką oceną.

12) Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 242 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 k.p.w. poprzez niewyjaśnienie w sposób dostateczny powodów dla których Sąd orzekający nie uznał dowodów przeciwnych dla linii oskarżenia za wiarygodne – zeznania obwinionego i świadka I. B., ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że są one sprzeczne z zeznaniami Funkcjonariuszy i stanowią jedynie linię obrony oraz nieudolną próbę jej poparcia.

13) Naruszenie przepisów prawa materialnego a to § 10 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007r. w sprawie wymagań którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych – poprzez dopuszczenie jako pełnoprawnego i wiarygodnego dowodu pomiaru z urzędnika nieposiadającego, wymaganego w świetle naruszonego przepisu wymagania identyfikacji pojazdu którego prędkość jest mierzona, a to obiektywnej identyfikacji, a nie tylko subiektywnej ocenionej przez osobę wykonującą taki pomiar.

14) Naruszenie przepisu postępowania mających wpływ na treść wyroku art. 42 § 1 k.p.w. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez rezygnację z zasięgnięcia dowodu z opinii biegłego do spraw badania radarowych mierników prędkości, które ustaliłyby

-czy funkcjonariusze byli w stanie dokonać precyzyjnych i prawidłowych pomiarów prędkości, biorąc pod uwagę Ich przeszkolenie, przygotowanie techniczne, wykonanie pomiaru bez odpowiedniego usztywnienia za pomocą podpórki na ramię oraz ukształtowanie terenu na którym został wykonany pomiar.

- czy urządzenie pomiarowe ultralyte spełnia warunki określone w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007r. w sprawie wymagań którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu

drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych zwłaszcza określonych w § 18 ust. 1 pkt. 1 i § 10 ust.1

W związku z powyższymi zarzutami obrońca obwinionego wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się niezasadna. Sąd Rejonowy w sposób należyty i wnikliwy przeprowadził całe postępowanie dowodowe, nie naruszając żadnego przepisu procedury. W sposób należyty i zgodny w wymaganiami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia dokonał oceny całości materiału dowodowego sprawy, a po takiej ocenie dokonał niewadliwych ustaleń faktycznych, słusznie uznając, iż podana przez obwinionego P. B. wersja jest tylko przyjętą przez niego linią obrony.

Odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, co następuje.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wskazane w punktach od 1 do 6 apelacji obrońcy, które zdaniem skarżącego, stwarzają wątpliwości, które powinny być rozpatrywane przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie miała zastosowania zasada stanowiąca o tym, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Nie wynika z uzasadnienia Sądu Rejonowego, aby powziął on jakiegokolwiek wątpliwości co do prędkości z jaką poruszał się obwiniony wjeżdżając do miejscowości B., osoby dokonującej pomiaru prędkości samochodu kierowanego przez obwinionego, okazania obwinionemu pomiaru prędkości, wpływu nie użycia podpórki podczas dokonywania pomiaru czy niespełnienia przez urządzenie wymogu określonego w § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. (Dz. U. z 2007 r., nr 225, poz. 1663) w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2007 r., nr 225, poz. 1663). Sąd I instancji nie powziął także żadnych wątpliwości odnoszących się do przeszkolenia funkcjonariusza dokonującego pomiaru, udokumentowania pomiaru czy miejsca przeprowadzenia kontroli.

Wręcz przeciwnie, Sąd Rejonowy wskazał, iż z zeznań funkcjonariusza Policji-J. D. oraz funkcjonariusza Straży Granicznej - S. J. (1), które są konsekwentne i spójne, wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że obwiniony jechał z prędkością 77 km/h w terenie zabudowanym w miejscowości B..

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie powziął żadnych wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i słusznie nie zastosował przepisu art. 5 § 2 k.p.k.

Zdaniem Sądu Okręgowego upływ czasu między popełnieniem wykroczenia przez obwinionego w dniu 14 lipca 2013 r. a przesłuchaniem funkcjonariusza Straży Granicznej S. J. (1) na rozprawie w dniu 16 lipca 2014 r. i funkcjonariusza Policji J. D. na rozprawie w dniu 3 września 2014 r., spowodował, iż świadek J. D. mógł nie pamiętać kto z nich wykonywał pomiar prędkości, a świadek S. J. mógł nie pamiętać całego przebiegu służby. Wskazać należy, iż świadkowie są funkcjonariuszami publicznymi a w dniu zdarzenia wykonywali oni swoje rutynowe obowiązki służbowe w sposób profesjonalny, fachowy i odpowiedzialny. Świadkowie pewni byli iż obwiniony jadąc samochodem przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 27 km/h.

W wyroku z dnia 1 października 2002 r., V KKN 238/01, Sąd Najwyższy stwierdził, iż obraza art. 5 § 2 k.p.k. następuje zawsze wtedy, gdy orzekający w sprawie sąd poweźmie wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do jej usunięcia rozstrzygnie ją na niekorzyść oskarżonego. W

szczególności jeśli prawidłowo dokonana ocena zebranych w sprawie dowodów nie pozwala na wykluczenie jednej z dwóch lub więcej równorzędnych wersji przebiegu zdarzeń istotnych dla określenia winy i kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu, to sąd orzekający na obowiązek przyjąć za podstawę ustaleń faktycznych tę wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2002 r., V KKN 238/01).

Policjanci wykonują swoją pracę poprzez m.in. zatrzymywanie kierujących, którzy nie stosują się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, w wyniku czego realizują podstawowe zadania Policji mające na celu ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym zapewnienie spokoju w ruchu drogowym (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. nr 287, poz. 1687 ze zm.). Stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137 ze zm.) czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż zeznania świadków J. D. i S. J. (1), jako funkcjonariuszy Policji i Straży Granicznej, nie znających obwinionego, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy, nie nosiły cech i znamion bezpodstawnych pomówień.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, Sąd Okręgowy stwierdza, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego ustalenie prędkości z jaką poruszał się obwiniony, tj. 77 km/h, nie jest wadliwe. W uzasadnieniu apelacji skarżący podał, iż w ocenie obrony zebrany materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do uznania, że obwiniony przekroczył prędkość na terenie zabudowanym. Poza takim stwierdzeniem obrońca nie wskazał jakie to dowody świadczą o tym, iż P. B. nie przekroczył dozwolonej prędkości. Z zeznań funkcjonariuszy, jak i z treści notatki urzędowej z dnia 14 lipca 2013 r., jasno wynika, iż obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 27 km/h (k. 4, 7-8, 135, 145v). Twierdzenia skarżącego należy uznać zaś za gołosłowne, niepoparte żadnymi dowodami. Wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadka I. B., są, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy, przyjętą linią obrony, mającą uchronić P. B. przed odpowiedzialnością za popełnione wykroczenie.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji bezspornie wynika, iż pomiaru prędkości kierowanego przez obwinionego pojazdu marki S. o nr rej. (...), dokonał funkcjonariusz Policji J. D.. Obrońca obwinionego zarzuca w apelacji, iż z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka I. B. wynika, iż zarówno pomiaru i zatrzymania dokonał funkcjonariusz Straży Granicznej - S. J. (1). Zdaniem Sądu Okręgowego kwestia osoby funkcjonariusza, który mierzył prędkość samochodu osobowego marki S., którym kierował obwiniony jest drugorzędna, ponieważ zasadnicza w przedmiotowej sprawie jest marka pojazdu i jego prędkość, osoba kierującego, a także przyrząd, za pomocą którego dokonano pomiaru. Z notatki urzędowej z dnia 14 lipca 2013 r. sporządzonej przez funkcjonariusza Policji J. D. jasno wynika, iż w dniu 14 lipca 2013 r. zatrzymał do kontroli drogowej samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), którym kierował P. B.. Powodem zatrzymania było przekroczenie dozwolonej prędkości przez kierującego o 27 km/h w obszarze zabudowanym (k. 4).

Treść zeznań świadka S. J. (1) złożonych na rozprawie w dniu 16 lipca 2014 r. pozostaje w zgodności z treścią notatki urzędowej odnośnie osoby kierującej i prędkości, z jaką się on poruszał. Natomiast świadek J. D. zeznał, iż „nie pamięta kto wykonywał pomiar prędkości obwinionego”. Zdaniem Sądu Okręgowego jest to uzasadnione upływem ponad roku od daty zdarzenia i rodzajem wykonywanej pracy przez funkcjonariusza Policji. Nadto, jak wynika z zeznań świadka nie ma znaczenia, który z funkcjonariuszy wykonywał pomiar, ponieważ obaj posiadali uprawnienia do wykonywania pomiaru kontroli prędkości (k. 145v). Dlatego też nie zasługuje na uwzględnienie zarzut przedstawiony w punkcie 2 apelacji obrońcy obwinionego.

Ustosunkowując się do kolejnego z zarzutów dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegającego na niesłusznym przyjęciu, że pomiar okazany obwinionemu dotyczył jego prędkości, podczas gdy brak w aktach sprawy dokumentów potwierdzających taki pomiar, stwierdzić należy, iż jest on bezzasadny. Jak wskazano powyżej, z treści notatki urzędowej wynika z jaką prędkością poruszał się obwiniony. Powoływanie się przez obrońcę obwinionego na instrukcję obsługi laseru, z której wynika, iż miernik prędkości posiada urządzenie do gromadzenia danych, nie jest do końca zgodne z tym, co zawiera ta instrukcja w opisie zawartości opakowania.

W instrukcji obsługi (str. 7-zawartość opakowania) podano, iż można zamówić dodatkowe akcesoria z podanej listy. Urządzenie do gromadzenia danych i oprogramowanie znalazły się na tej liście jako dodatkowe akcesoria. Jak wynika z pisma Komendy Powiatowej Policji w Z. z dnia 24 grudnia 2013 r. urządzenie (...) (...)nie zostało wyposażone w nośnik pamięci umożliwiający odtworzenie pomiaru z dnia 14 lipca 2013 r. (k. 61). Z materiału dowodowego nie wynika czy urządzenie do pomiaru posiadało podpórkę na ramię i czy ewentualny jej brak wpływa na wykonanie prawidłowego pomiaru. Świadek J. D. na rozprawie w dniu 3 września 2014 r. zeznał, iż nie wie czy używał podpórki pod ramię (k. 146). Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż przyrząd laserowy do pomiaru prędkości posiadał legalizacją do dnia 30 listopada 2013 r. (k. 41). Jak wynika ze świadectwa legalizacji ponownej z dnia 12 listopada 2012 r. w wyniku sprawdzenia laserowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów stwierdzono, że przyrząd pomiarowy spełnia wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. nr 225, poz. 1663).

Odnośnie zarzutu dotyczącego nie posiadania przez funkcjonariusza Policji J. D. odpowiedniego przeszkolenia do posługiwania się laserem wskazać należy, iż funkcjonariusz ten szkolił się na radarowych miernikach prędkości (...). Jak wynika z zeznań świadka J. D. miernik laserowy jest prostszy w obsłudze niż (...) (k. 146). Funkcjonariusz Policji J. D. zapoznał się z treścią instrukcji laserowego miernika prędkości (...) (...) (k. 62). W ocenie Sądu Rejonowego, z którą zgadza się Sąd Okręgowy, funkcjonariusz Policji miał odpowiednie przeszkolenie, a zatem stwierdzić należało, iż wykonany przez J. D. pomiar był prawidłowy i brak było jakichkolwiek obiektywnych dowodów temu przeczących.

Nie sposób zgodzić się z skarżącym, iż funkcjonariusze nie potrafili określić w jakiej odległości od znaku teren zabudowany przeprowadzili kontrolę i z jakiej odległości mierzyli prędkość. S. J. (1) zeznał, iż ma pewność, że auto w momencie pomiaru znajdowało się na terenie zabudowanym (k. 79, 135). Tak samo zeznał świadek J. D., iż na pewno samochód obwinionego, w momencie pomiaru prędkości, był na terenie zabudowanym (k. 145v).

Ustalenia Sądu Rejonowego, w oparciu o zeznania funkcjonariuszy, dotyczące nakłonienia obwinionego przez świadka I. B.-jego matkę-do odmowy przyjęcia mandatu, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Prawem obwinionego, na co wskazuje Sąd I instancji, była odmowa przyjęcia mandatu.

Analizując uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie znalazł w nim stwierdzenia dotyczącego uznania przez Sąd Rejonowy zeznań świadka I. B. za niewiarygodne. Sąd I instancji uznał zeznania świadka-matki obwinionego, w świetle konsekwentnych i spójnych zeznań świadków J. D. i S. J. (1), jako nieudolną próbę potwierdzenia jego linii obrony (str. 3 uzasadnienia, ostatni akapit). Sąd Rejonowy oceniając wyjaśnienia obwinionego słusznie uznał je, w świetle konsekwentnych i spójnych zeznań funkcjonariuszy, za nieprawdziwe. Jak wynika z ustaleń Sądu I instancji J. D. dokonał pomiaru prędkości pojazdowi kierowanemu przez obwinionego, laserowym przyrządem do pomiaru prędkości z wynikiem 77 km/h, w terenie zabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy przepisu prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na wadliwej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów znajduje się pod ochroną zasady swobodnej oceny wyrażonej w art. 7 k.p.k., gdyż dopuszczalna jej swoboda nie przerodziła się w dowolność, a przyjęte stanowisko Sąd ten prawidłowo uzasadnił. Sąd Okręgowy podkreśla przy tym, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu orzekającego w I instancji, jako stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Bezpośredni kontakt z osobą przesłuchiwaną ma bardzo istotne znaczenie dla prawidłowej oceny wiarygodności tego dowodu. Przekonania, jakie wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, opartego na poprawnym rozumowaniu i wnioskowaniu Sąd Okręgowy nie może kwestionować i zajmować odmiennego stanowiska, skoro dokonana przez Sąd Rejonowy ocena nie przekracza granicy oceny swobodnej zakreślonej art. 7 k.p.k.

Sąd Rejonowy kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, który nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z materiału dowodowego nie wynika prawdziwość i zasadność wersji obwinionego o tym, iż wykonany pomiar nie dotyczył jego samochodu. Słusznie Sąd I instancji uznał, iż podana przez obwinionego P. B. wersja jest przyjęta przez niego linią obrony, zmierzającą do uchylenia się od odpowiedzialności karno-wykroczeniowej. Sąd I instancji w pełni dał wiarę spójnym, logicznym, konsekwentnym i wzajemnie się uzupełniającym zeznaniom interweniujących funkcjonariuszy, z których wynika jednoznacznie, iż nie doszło do pomyłki co do pojazdu, którego prędkość była mierzona. Dodać należy, iż norma zawarta w przepisie art. 410 k.p.k. określa obowiązek rozważenia wszystkich zebranych materiałów; jest natomiast oczywiste, że w sytuacji kolizyjnej konieczne jest dokonanie wyboru i oparcie rozstrzygnięcia na dowodach uznanych za wiarygodne oraz odrzucenie innych, które nie znalazły potwierdzenia w procesie weryfikacji. W tej ostatniej sytuacji zasadniczego wręcz znaczenia nabiera zagadnienie rozważenia wszystkich dowodów będących do dyspozycji i argumentacja zaprezentowana dla wsparcia przyjętego stanowiska (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 28 maja 2008 r., WA 21/08). W tej sprawie nie wykazano, aby poza sferą analizy pozostały okoliczności istotne dla wydania orzeczenia. Pamiętać trzeba, iż dokonanie oceny materiału ujawnionego, nie odpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji art. 410 k.p.k. (vide: wyrok SA w Krakowie, KZS 2/07 poz. 42). Inną rzeczą jest prawidłowość oceny materiału dowodowego, co zapewne chciał zarzucić w szczególności skarżący obrońca, przy czym zważyć trzeba, iż zagadnienie oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych w ogóle nie należy do zakresu normatywnego tego przepisu.

Przechodząc do zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego art. 193 k.p.k. stwierdzić należy, iż jest on niezasadny. Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy obrońcy obwinionego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego „z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdu” na okoliczność ustalenia rzeczywistego przekroczenia przez obwinionego dopuszczalnej administracyjnie na terenie zabudowanym prędkości, uznając słusznie, iż jest on nieprzydatny do stwierdzenia czy obwiniony w dniu 14 lipca 2013 r. rzeczywiście przekroczył prędkość. Ponowiony w tym zakresie przez obrońcę wniosek na rozprawie odwoławczej Sąd Okręgowy także odrzucił jako niezasługujący z tych samych powodów na uwzględnienie

Konkludują zatem uznać należy, że przyjęta przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest w pełni trafna, a dokonane w oparciu o nią ustalenia faktyczne nie naruszają zasad logiki i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie, nie może wzruszyć ich odmienna i niezasługująca na aprobatę retoryka wywiedziona w apelacji.

Z powyższych względów, wniosek końcowy apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ocenić należy jako bezzasadny.

Zakres zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 września 2014 r. zobowiązywał Sąd Okręgowy do kontroli orzeczenia co do rozstrzygnięcia o karze.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż wymierzoną obwinionemu karę nie należy uznać za surową. Sąd Rejonowy wymierzając obwinionemu karę grzywny w kwocie 100 zł uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, uczynił to według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (art. 33 k.w.). Dlatego też brak jest podstaw do zmiany kary wymierzonej obwinionemu.

W oparciu o 118 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.